

De Haasnootjes op Safari

Nieuwsbrief nr. 5

december 1996

Na een geweldig mooie uitzenddienst en een hectische maandag, stonden we dan eindelijk dinsdagmorgen in alle vroegte op Schiphol - klaar om te vertrekken. Nog een laatste keer zwaaien naar familie en vrienden, en dan zijn we echt weg. Het laatste lied uit de uitzenddienst wordt op zo'n moment heel concreet: 'God zij met jullie tot ons wederzien'! Daar gaan we dan: via Frankfurt op weg naar Nairobi. In onze vorige nieuwsbrief vertelden we u al een klein beetje over de 'Afrika oriëntatiecursus' die we in Kenya zouden gaan volgen. Nu kijken we terug op deze cursus en hier volgen onze ervaringen.

Waarom...?

We begonnen onze safari (dat is Swahili voor 'reis') op een camping aan het Naivasha-meer. De eerste dag al kwam de vraag aan de orde: waarom een oriëntatie van 11 weken, en ook: waarom kamperen? Vragen die wij eerlijk gezegd ook hadden. Het antwoord van de staf was: jullie moeten leren dat het werk- en leef-tempo hier in Afrika lager ligt dan in het Westen. En je hebt minstens 11 weken nodig om dat door te krijgen! Ook moet je leren om eenvoudiger te leven, en daarom gaan we kamperen. En inderdaad, deze twee zaken hebben we zeker geleerd in de afgelopen cursus.

Natuurfilm

Op de mooie groene camping in Naivasha leerden we elkaar als groep beter kennen. Ook raakten we gewend aan het kamperen en alles wat daarbij hoort. Dit jaar was er een enorm aantal deelnemers voor de cursus: 44 volwassenen en 37 kinderen! Deze mensen zijn allemaal betrokken bij het bijbelvertaalwerk in Oost-Afrika. We hebben veel 'wild' gezien in en rond Naivasha. In het meer zaten nijlpaarden die we elke nacht hoorden, en langs de weg zie je 'zomaar' zebra's en giraffen! Soms leek het net een natuurfilm.

Maasai

Na een dag of tien verwisselden we de groene camping voor een afgelegen plek in Maasailand. Het Maasai-volk is één van de bevol-

kingsgroepen in Kenya. We kampeerden langs een riviertje en onder vijgenbomen. Die bomen werden bewoond door bavianen die ons regelmatig bekogelden met - gelukkig nog ongerijpte! - vijgen. We kookten op houtvuur en haalden water uit de rivier. Elke morgen kregen we

les over gewoonten en gebruiken in Oost-Afrika en hadden we taalstudie Swahili. We maakten kennis met de Maasai-mensen en hun gebruiken, en dat was heel boeiend. De Maasai hebben zich lange tijd afgezet tegen het christelijke geloof, omdat ze niet wilden geloven 'op een Westerse manier'. Nu zijn er echter Maasai-christenen die proberen om in hun eigen cultuur het geloof vorm te geven. Zo was Mirjam te gast bij een naamgevingssceremonie van een christelijke familie. Een Maasai-baby krijgt pas na één jaar een naam. Het baby-meisje van de christelijke familie kreeg de naam Hannah. Het gebed van Hannah, de

moeder van Samuël, werd gelezen en het kindje werd gezegend. Daarna was er een maaltijd en werd er gezongen en gedanst.

moeder van Samuël, werd gelezen en het kindje werd gezegend. Daarna was er een maaltijd en werd er gezongen en gedanst.

Dokter & automonteur

Naast theoretische lessen kregen we ook praktische instructie. Zo kwam er een dokter langs die ons leerde hoe een injectie te geven (we mochten oefenen op een banaan!). En een automonteur bracht ons de beginselen van autotechniek bij. Een autoband plakken is toch wel ietsje moeilijker dan een simpele fietsband, zo merkten we. Verder leerden we koken op houtvuur en kregen we instructies over het klaarmaken van Afrikaanse groenten.

Harambee

De laatste 3 weken van de cursus brachten we door in een Afrikaans gastgezin. Onze gastheer was predikant in een groot gebied met 8 kerken. Het was een bijzondere en leerzame ervaring om deel uit te maken van dit gezin. We gingen mee op bezoek bij families, bezochten scholen en kerkelijke bijeenkomsten. Nu volgt er een impressie van Joël van onze eerste zondag daar. Het is zondag 3/11. Na het eten om 9.00 [uur] kenyanse teid [gaan we] naar de matotote, een taxi die heel vol is. We lopen op een steil pad een berg op. Hè, hè, op de helft. Daar is de pastor met de moter. We hadden af gesproken dat ik en Jesse op de moter mogen en papa en mama lopen, en de pastors vrouw. Hè, hè, we zijn daar. De kerk begint: bidden, preek van mijn vader en bidden, met de anderen familie iets zeggen [= onszelf voorstellen], en wat zingen. De harombee begint. Harambee is een dag waar ze geld in zalemen [hier voor de bouw van een kerk]. Ze gaan langs met een mandje om geld in te zamelen en ze geven dingen; je moet wel betalen [veiling]. Het total was 3,000 siling [was eigenlijk 44.000 shilling, zo'n 1500 gulden].

Aparte kerst

Voor ons zal het dit jaar een aparte kerst zijn. Zonder familie en vrienden die ons lief zijn, zonder kerstdienst in de Adventkerk, en bij een temperatuur van zo'n 20 graden. Maar eigenlijk is elk kerstfeest 'apart' als je nadenkt over de betekenis ervan: God zond Zijn Zoon om ons te redden en ons een leven van overvloed te geven. Een wonder eigenlijk! We wensen u - in die zin - 'aparte' kerstdagen toe en - gelukkig! - een nieuw jaar onder de bescherming van deze God.

Joël, Jesse & Ernie

We kregen in de afgelopen tijd regelmatig de vraag: hoe maken de jongens het? Het antwoord is simpelweg: goed. Als je bedenkt hoeveel veranderingen ze de laatste tijd hebben meegemaakt, dan staan we zelf verbaasd hoe goed ze zich telkens weer aanpassen. Jesse begreep vaak niet waar we nu weer naar toe gingen, maar hij sloeg zich er goed doorheen. Op 'reisdagen' was zijn knuffel 'Ernie' (van Sesamstraat) extra belangrijk. Jesse keek dan rond van: ik weet niet waar ze me nu weer naar toe slepen, maar m'n Ernie heb ik tenminste bij me! Joël deed tijdens de cursus - met wisselend succes - zijn schoolwerk op locatie. In Ethiopië gaat hij weer 'ge-woon' naar school.

Wilt u met ons danken dat:

- we een goede en leerzame cursus hebben gehad.
- ons visum perfect op tijd beschikbaar was.

En bidden dat:

- we ons thuis zullen voelen in Addis Abeba.
- Joël goede aansluiting vindt op z'n nieuwe school.

Ethiopië

We hebben u steeds gevraagd om te bidden voor ons visum voor Ethiopië. Nu dat gebed is verhoord, want de dag na de cursus hoorden we dat we naar Addis Abeba kunnen afreizen! En dat is zeker niet vanzelfsprekend, want het kan soms lang duren. Als u dit leest, hopen wij al in Addis te zitten. We gaan daar een huis huren en - eindelijk weer eens - een eigen plek creëren. In januari gaat dan de talenschool van start waar we Amhaars, de officiële taal van Ethiopië, gaan leren.

Hartelijke groeten van Mirjam, Jaap, Joël en Jesse Haasnoot